

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 5714

гр. София, 05.02.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 33 СЪСТАВ, в закрито заседание на
пети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ

като разгледа докладваното от ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ Гражданско дело №
20241110105911 по описа за 2024 година

Производството е образувано по искова молба от Е. Д. М. против Прокуратура на Република България, с която се претендира да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца сумата от 24 000 лева, представляваща обезщетение за причинените му в резултата на непозволено увреждане неимуществени вреди в периода от 12.01.2024 г. до 22.01.2024 г.

В исковата молба ищецът твърди, че непозволеното увреждане се изразява в бездействия на прокуратурата, изразяващо се в отказ да извърши проверка по негова жалба и оставянето ѝ без разглеждане.

Съдът намира следното:

Предявеният иск е недопустим, като съображенията за това са, както следва: Въз основа на твърденията на ищеца, предявеният иск следва да се квалифицира по чл.2 от ЗОДОВ. Съгласно тази разпоредба държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващи органи, прокуратурата или съда в следните случаи: задържане под стража или налагане на друга посочена мярка за принуда, когато са били отменени; нарушаване на права, защитени по чл.5 § 2-4 от КЗПЧОС /нарушени права при задържане/; обвинение в престъпление, ако лицето бъде оправдано или образуваното производство прекратено поради неизвършване на деяние; налагане на наказание, когато лицето бъде оправдано; прилагане на административна мярка, когато решението бъде отменено като незаконосъобразно; изпълнение на наказание над определения срок, незаконосъобразно използване на СРС и установено нарушение, извършено от орган на досъдебното производство чрез разгласяване на материали по разследването в нарушение на презумпцията за невиновност или при публично изявление, в което обвиняем се представя като виновен.

В случая ищецът навежда оплаквания от бездействия на прокуратурата, които са му причинили вреди в качеството му на жалбоподател. Такава хипотеза, даваща основание за защита по чл. 2 от ЗОДОВ, законодателят не е предвидил, видно от гореизброените хипотези. Защитата, която законът указва, че държавата дължи на граждани по ЗОДОВ се отнася до лица, които са били субекти на прилагане на принудителни, наказателни или административнонаказателни мерки и наказания, за които е установено, че са били незаконосъобразни. От този закон не могат да се ползват лица, които считат, че не са удовлетворени техни оплаквания по повод жалби поради необразуване на производство или оставяне на жалбата без разглеждане.

Нещо повече, в случая за ищеца е налице друг път за защита – обжалване отказ

да се образува наказателно производство или обжалване на постановено оставяне на жалбата без разглеждане, както се твърди в исковата молба.

Следва да се посочи освен това, че соченото нарушение на ХОПЕС в исковата молба, не е относимо. Хартата ще се прилага в случай, че Софийска градска прокуратура е прилагала съюзна правна норма, а в настоящата хипотеза съдът е бил сезиран с жалба по реда на НПК. Видно е, че СГП е прилагала норми от вътрешното право, а не от правото на ЕС, поради което ХОПЕС не се прилага. Твърдението за нарушение на ЕКПЧОС само по себе си е извън приложното поле на чл. 2в ЗОДОВ, защото ЕС все още не се е присъединил към ЕКПЧОС, поради което ЕКПЧОС не е част от правото на ЕС. Освен това ЕКПЧОС се прилагат субсидиарно, доколкото липсва вътрешна правна уредба или норма от вътрешното право е тълкувана и приложена в нарушение на норма от ЕКПЧОС. В случая обаче липсват фактически твърдения за тези обстоятелства. Ищецът се е ограничил само да извършва правна квалификация, която обаче не обвързва съда. Заради липсата на твърдения, които да се подвеждат под хипотезата на нормата на чл. 2в ЗОДОВ, съдът намира, че предявеният иск е недопустим и по това правно основание, посочено от ищеца – в този смисъл напр. *Определение № 40/12.01.2023 г. по гр. дело № 4870/2022 по описа на ВКС, III г.о.*

С оглед горепосоченото, съдът намира предявения иск за недопустим, поради което и исковата молба на основание чл. 130 ГПК следва да бъде върната.

В исковата молба е обективизирано и искане за допускане на правна помощ, което съдът намира за неоснователно. Това е така, тъй като съдът достига до извод за недопустимост на предявения иск, а съгласно чл. 24, т. 2 ЗПП правна помощ по чл. 21, т. 2 и 3 не се предоставя, когато претенцията е очевидно недопустима.

С оглед на горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ВРЪЩА искова молба /озаглавена „жалба“/ с вх. № 31626/01.02.2024 г. по описа на СРС, подадена от Е. Д. М., ЕГН: ***** против Прокуратура на Република България като процесуално недопустима.

ОТХВЪРЛЯ искането на Е. Д. М. за предоставяне на правна помощ по реда на чл.95 ГПК, обективизирано в сезиращата съда искова молба /озаглавена „жалба“/ с вх. № 31626/01.02.2024 г.

ПРЕКРАТЯВА производството по гр. дело № 5911 по описа на съда за 2024 г.

ДА СЕ ВРЪЧИ препис от определението на ищеца на посочения в исковата молба адрес за получаване на призовки и съобщения.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба в едноседмичен срок от връчването му пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____